זוצאת חורע לבטלה, ולכן בכאן לבדיקה אם נסתם ררשאין ליטמאות בכל הטומאות לכתחלה אלא משום יבא לידי קרי לבטלה שאין הקפידא משום הטומאה כלילה בהוצאת זו'ע בכתוכות דף מ"ו שחזיגן שאין ואיר מכאן שאסור להרהר ביום ולבא לידי טומאה הוא מונשמרת מכל דבר רע דדריש ר' פינחס בן איסור הוצאת זרע לבמלה, וכן להרהר בנשים שהאיסור שמתקשה אברו עי"ז ליכא איטור לא תנאף אלא פוקרי שהוא נקב הרעי שכיון שאינו נוגע נהאבר אף עבדינן. והתירו ע"י הנחת נהמא חמינוי רשפרי אבי ממש ולכן אטור ע"י משמוש הידים ושאל היכי וה לא הוחר בשביל פו״ר כמו שלא הוחר ניאוף ביד דוונא דבי ר' ישמעאל בנדה דף י"ג שאיסור איסור הרהוד איסור מצד עצמי אלא משום שלא מצד שבמשמוש הידים באבר יש עוד איסור לא תנאף אף לצורך לישא אשת ולהוליו בנים. ובארתי שהוא במשמוש הידים בהאבר וראי ניקרי אלמא דזה אסור מבעונין ויהרהר על"ו בנשים וניקרי עיי"ש והא אבי פוקרי ומקרי ואביי אמר שמעברינן קמיה בגדי

והוצרך ר' יוסף לומר שמנוזיגן נהמא חמימי דשערי

ר"ו נקיים קודם הוכת ותצא מספק זבה ואותר ז' ימים

שלא בקיאינן בעצה דנהמא חמימי דשערי יצטרן. בטלה מחד.

שמותר באשתו גדה ולהשתדל שיתאוה לתשמיש עד

לבועלה ורשאי להסתכל בה בכוונה ליהנות במקומות לעשות כאביי שהוא בהרהור באשונו כמו שרוצה

שיחקשה אברו מזה בלא נגיעה ואז יכנים אבויו בכלי

ונמצא שגם בעובדא זו יצטרן. להוציא הזרע היטב שהוא לצורך לישא אשה ולהוליד בנים ואיגו רק באופנים אלו ולא במשמוש ידים באבר וכיון

לתוך בטנה שלא בתשמיש אלא ע"י שפופרת שעושין אבל כפי שמשמע הוי הגידון לזלף זרע הבעל

אין להתיר ואין רצוני לדבר בזה ע״י הכתב ורק וי נקיים, אף שיש מקום לדון בזה מ"מ למעשה לעשות כדינא דאורייתא לא מחומרת ד' זירא שיושבות אם הגידון הוא זירך חשמיש להתיר בשביל פר"ר שיש שאוסרין רוצה כתר״ה לידע דעתי העניה. והנה מדאורייתא ואח"כ יעשו זליפת הזרע לבטנה ומחמת מהתחלת הוטת אנו תפסוק מדמיה תטבול כדין נדה אם יומין השי"ת שנתראה איזה פעם נדבר בזה לברור הדבר ולא למצשה.

נגד הר"פ ורבותינו האחרונים עמודי ההוראה, וממילא שוה ליכא בנדה מש"ז של בעלה, וכן הא סובר הב"ח הבעל בנדתה ע"י הוילוף שהוא כאמבטי שאיתא הרופאים, אין צורך לטבילה בזה כי איסור וכרת שאין נוגע זה לאיסורין כלל דכשר אף לכהונה אלא שאין לחוש לשיטתם כלל, ובפרט לפגם דולר הגדה ראתי לידי קולא, וגם שאין בזה שום צורך להחמיר מוה קלקול להקל גם לשמש עם בעלה והוי חומרא ימים בלא ספירת שבעה נקיים משום שיכול לבא וממילא אין להחמיר ולהצריכה לטבול אחר שבעה בשל הבעל אף שהיא נדה אין שים פגם בהולד. ע"ז בזורע של אזור שהוא ממזר הם דברי הבל והוא כאוצר הפוסקים בשנו כר ליואה ועוד ספר שפליגי להב"ה הא טובר כן וכן הדעת נותן, ומה שאיתא שממנו העתיק הט"ו וגם הב"ש בסימן א' סק"י שהביא של אחר קפריגן אהבוצה ועל שמא ישא אחותו מאביו לגמרי ואפילו תתעבר מש"ז של אחר ורק שעי. ש"ז פן תתעבר מש"ז של בעלה ויהא חולד בן הגרה שאשה נדה יכולה לשכוב אסדיני בעלה ואינה חוששת יו"ר סימן קצ"ה סק"ז מהגהת סמ"ק בשם הר"פ בגמי אין שום פגם על הולד. ומפורש כן בש"ז זינדה הוא רק צ"י תשמיש דביאה ואם תתעבר מזרע משום דכיון דאין כאן ביאת איסור הולד כשר שהוא פגם בעלמא לענין חשיבות ומעלה.

להוציא הזרע מהבעל, שאף שהוא בשביל להוליד אבל מה שעומד נגד עשיית זה למעשה הוא איך

דהוא בנו לכל דבר אף לצאת בו מצות פו"ר אלא

מעצמה כמי מטתבר שיודה בכאן דהוציא בכוונה על מסתפק משום דתלי בקום ועשה והיא נתעברה שנכתב בס"ז על סימן א' וווא של המגיה. שבאמבטי אף להמגיה בט"ו סק"ח שהוא החכ"צ. זכל מה ייצא בזה מצות פו"ר כשתוליד האשה עי"ז, ל"ם לבשן האשה בימים שראויה להריון אף שלא טבלה. ורע בפרט ב..... וורע זה שיוציא יכניסו בשפופרת וה אבל רוב אנשים מועיל להם ההרהור להוציא וכוכית שיצא לשם הורע. ויש אנשים שלא יועיל להם

להב"ש שם שכתב בפירוש דאף על נתעברה באמבטי

האבר בירים ולהוציא זרע אסור שהרי שלח רבא שלא הוי לבטלה, אבל הא משם חזיגן שלמשמש זה לבמלה. כ"ש הכא שותא כמו ודאי שיוליך עי"ז היטב ביבמות דף ע"א אף שהתם הוא טפק אלמא וסתמו שבודקין אותו בהוצאת זרע לראות אם נסתם לבטלה, ותרא כ"ש ממה שמותר למי שניקב הגיד שלו כנים שמסתבר שאין כזה משום איסתי הוצאת זרע דכיון שהוא כדי לראות אם מותר ליקוו אשה אין

בר"ה דף כ"ה מהא דאכל מצה בהיותו שומה לא שבהיותו עכו"ם לא היה מחויים שהקשה ע"ז המו"א רוף ס"ב ואיפסק כן בש"ע סימן א' סעיף ז' אף כהיותו עכו"ם ונתגייר דלר׳ יוחנן קיים פר"ר ביבמות אפשר לא יצא, לא נכון כלל דהא בהיו לו בנים ובעצם טעם המגיה בט"ו דכיון שבלא מעשה דעת להכנים בשפופרת לבפן אשתו דהוי זה במעשה.

בריה דרבה לר יוסף ילמדנו רבינו היכי עבדינן

סימן יד

כא"א לה להתעבר אלא בוילוף ורע מע"כ ידידי הרב הגאון מההר"ר יעקב הכהן הבעל למעיה קודם שישלמו זי נקיים כ' מנחם אב תשכ"א.

ועלצער שליט״א הרב דקה״י עדת ישורון ביאהאנגעס־

הלבה בדבר האשה אשר לפי דברי הרופאים מומחים

ויום התשיעי מהתחלת וסחה. וכתב כמר"ה שבדבר היא מוכשרת לקבל הריון רק ביום השמיני

וליפת זוע הבעל לבטנה יש שמתירין אחרי עבור

לידע דבר ברור בזה להחשיב כרוב שאינן רואות

במה שאומרים שרק שליש נשים רואות דלא שייך

הגה בדבר הפילן שלא תתעבר האשה, מצד האיסור

יש לאסור. וצריכה האשה שרוצה ליקח הפילן לחביה מרובה עשרה מיליגראם כמעט אינן רואות שום דם קטנה חמשה מיליגראם רואות משהו דם ורק כשליש אף למה ששמע כתר"ה מרופאים שרק בלוקחות מדה דעכ"פ כיון שאיכא אף רק מקצת נשים הרואות דם דורע לבטלה ליכא והיה שייך להחיר כשקיימו רואות דם מזה. אבל בעצם אין לכמוך על הרופאים ואם לא תראה תוכל לסמוך שהיא מאלו הנשים שאין נשים ורק בפעם ראשונה ושניה וכשלוקחות מדה אבל החשש דרואות מזה משהי דם הוא חשש גדול פו"ר כשיש לה צער גדול ליקחם עד שיגדלו מצם. מיך באותו מקום ויהיה שם חדש אחד בכל הומן

מע"כ יזידי הוה"ג מוהר"ו חיים דוד ספרינג

כ"ה אלול תשכ"ב.

משה פיינשטיין

התורה, אזי כיון שהחתונה הא אינה בזמן שבאים בסעמינאר שלהם או שהיה רב מוסמך שקבל משרה ואין חלוק אם היה מתחלה רב קאנסערוואטיווי שלמד תופטין הקידושין, והראביי עצמו פשום שפסול לעדות תופסין, אם אך היו שם שני עדים כשרים לעדות ורק דרך מקרה שנודמן כן. ולענין אם הקידושין לו לילך לשם אף באופן זה רק כשהוא צורך גדול להתפלל שם ליכא איסור מדינא שהרי אין מקום להיות שם. אך אם רב כשר יסדר הקידושין כדין ראביי קאנסערוואטיווי ובטעמפל שלהם וצריך כתר״ה לשומר תורה לעשות חתונתו בסדור קידושין של כשנה ופירש. ואני תמה איך הולך חתן שחושב עצמו בטעמפל הקאנסערוואטיווי, ואולי עוד גרוע שהרא לחשוד שהולכין להתפלל שם, אבל לאדם חשוב אין יהראביי שלהם יהיה מסדר הקידושין אין לאיש כשר לו שאטרר זה.

ובדבר חחונה שתהיה בקאנסערתאטיווי מעמפל ברבר הפילן שהמציאו שמועיל שלא

משה פיינשטיין

מיכון יו

ידידו מוקירו,

מזה כתשמיש ממש כיון שהכים הוא דבר רך והאשה מרגשת בהכנסחו האבר, והגרח"ע בספר אחיעור הוא משום דשם תשמיש צל זה דהרי האשה בהנית

שלא ראוי לאכילה דהוי תרתי במקום צער גדול.

שבהבהמה שאו לא היה חשש בזה שהוא גם באופן

אחרות ולכן אין ליקה הפילן מצד חשש סכנה לענין יעתה נשמע שהפילן הם דבר שמזיק להאשה במחלות צריך לברר אם הוא מדבר שאינו ראוי לאכילה ומש"כ כתר"ה שנעשה מבע"ח שהוא דבר איסור הדבר יותר, וגם בדבר רבוי המדה שהוא נגד הסברא. יותר ממחצה נשים רואות מזה דם ואראה לברך

באשה יש על זה השאר רק האיסור דורע לבמלה עד איזה שבים ולכן אולי אין הצורך גדול עדיין כי יש וגישואין כי מצוי טובא שאין גשים צעירות מתעברות מלעשות בדיקה זו עד שימלאו חמש שנים מיום ויראה ברור הדברים. במ"מ היתי אומר שיתכה שהוא קשה ואין שום הנאה להאשה במה שמכנים שלצורך בזייקה לרפארתו אינו לבטלה, אבי בוכוכית ליכא ע"ו כיון שהוא באופן חשמיש ששם ביאה להתעבר אף משום סכנה לדעתי, עכ"פ ניאוף ביד תשמיש יש ע"ז שאף שאין להתיר כשאינה רוצה לה להתעבר. ואף שלדעתי לא מסתבר זה מ"מ שם סובר שהוא דרך תשמיש גם להתיר לאשה שסכנה לקוות להשי"ת שתתעבו אשתו בקרוב ולא יצטרך זו. ולכן יש לעשות כדלעיל ויעיין מע"כ בתשובתי אברו לשם הוא גיאוף ביד ובכלי שאסור אף לבוייקה

I B D

ובפרט שהתני הרמ"ד שליט"א שהיה המעורר בזה

דמכיון שהוא סבה להוציא רם יש לחוש לכל הנשים

ודבר עם הרופא שהמציא הפילן הודה לו שערך